

Šalies mokinių konkurso
„Lietuva ir aš“
nuostatų priedas

ŠALIES MOKINIŲ KONKURSO „LIETUVA IR AŠ“ DALYVIO ANKETA

Atviruko konkursas	☐	Esė konkursas	☒	Rašinio konkursas	☐
--------------------	--------------------------	---------------	-------------------------------------	-------------------	--------------------------

(Pažymėkite, kuriame konkurse dalyvaujate)

Darbo pavadinimas

Dalyvio vardas, pavardė	Viktorija Voroneckijė
Klasė	4 g
Tikslus mokyklos pavadinimas	Šalčininkų Lietuvos krikščionių gimnazija
Mokyklos adresas	Melioratorių g. 3, Šalčininkai
Mokyklos telefonas, el. pašto adresas	838053912 mokadm@is.lt
Vadovavusio darbui mokytojo vardas, pavardė	Grazina Žilėnė
Mokytojo telefono nr., el. pašto adresas	

Es „Ai Lietuvoje“ arba „Atverkime širdis“

Lietuva – mano Tėvynė. Kad ir kaip banaliai tai skambėtų, tačiau tikriausiai dauguma čia gyvenančių žmonių rašo apie ją. Būdamas čia, nesusimąstau, kuo ji ypatinga, ar už ką turėčiau ją mylėti. Galbūt todėl, kad gyvenimas Pietryčių Lietuvoje yra kitoks, nei kitose jos vietose. Čia Lietuva suvokiama, ko gero, kaip bet kokia kita jauna valstybė ir patriotiškumo bei tėvynės meilės jausmas čia sveikimas.

Buvau ir lebesu Lietuvoje. Bet nežinau, ar gyvensiu čia visada. Kartais tiesiog privalau pailsėti nuo šios šalies ir išvykti tik tam, kad pasikvi galėčiau sugrįžti. Tik būdamas toli nuo Lietuvos suvokiame, kad nematydamas savo gimtosios šalies ją atrandame savyje. Įskeliamas pasimū viskas, ką ji turi geriausia – atsiminimus, kuriuos sklaidau kaip atvirukus. Juose augsinės širdies kopos, žiliosios Panemunės pilys, išvermingasis Vilniaus senamiestis ir žaliuojantys ilgaamžiai miškai.

Čia aš gimiau ir augau. Ar suaugau – negaliu pasakyti. Lietuva nepajėgia suteikti visiems žmonėms to, ko jiems reikia. Galbūt ne todėl, kad jai kažko trūksta, o todėl, kad visko iškart neįmanoma turėti. O mūsų poreikiai tokie skirtingi!

Nu tai, kad moku lietuvių kalbą, turėčiau būti dėkinga savo močiutei, kuri kantriai, nepaisydama lietuviškos tradicijos nuvertinimo mano šeimoje, jas vis dėlto puoselėjo. Ji gyveno kitokioje aplinkoje, todėl jai visa tai artai širdies.

Lietuvių kalba švelni. Pernelyg švelni. Štai kodėl nemėgstu lietuvių poezijos. Gali rašyti apie uraganus, bet dėl balsų gaivos ir šios kalbos žodžių padvelks tik lengvas pajūris vėjelis. Na, gal dar smultele į akis įkris. Neįmanoma šia kalba aprašyti karštos ugnies. Liks tik dūmai. O didžiausią jūrą ji pavers bala. Aukštą, dangų remiančią kalną neaprašysi – jė vis apvalionius jis nėra tik smailių skaitant niai

valionius
jis nėra
tik
smailių
skaitant
niai

kalbomis. Taip atsitiko tik todėl, kad Lietuvoje ir pirmieji žmonės jiems apibūdinti skleidė švelnius garsus. Visa tai aprašyti, nuinkšta, bekampis. Tai atitinka lietuvių būdą. Visa tai lengvas rūkelis į galvą įeina ir taip pat švelinėna. Įsprogimas, padarantis įspūdį visam gyvenimui čia neįmanomas. Tokie ir Lietuvos žmonės – abejingi, šalti, pavargę nuo pilkos kasdienybės, įspūdių trūkumo, amžinų neprilekų. Bet juk mes tiek daug turime! Žinoma, lietuviui lengviau paskaičiuoti, kiek jis neteko – didžiulės teritorijos, jungiančios jūras, kelis kartus prarastos nepriklausomybės, o kartu su ja ir garbės. Silpnumo ir baidybos požymis jo širdies metis kaltinti kažką dėl okupacijų, anksčių, nepalankių sutarčių ir sąjungų. Lietuva ne vienintelė sukilusi istorijos sunkeliuose, tačiau reikia apie tai garsiai kalbėti ir visų. Matyt, ji

vis dar pasiklydusi. Tikiuosi, laikui bėgant, ji išeis iš to tamsaus miško. Kiek galedama stengsimosi apšviesti jai kelią. O kol kas turiu priminti, kad ir lietuviai su kitomis tautomis ne visada elgėsi taip subtiliai, kaip tai atspindi tūra.

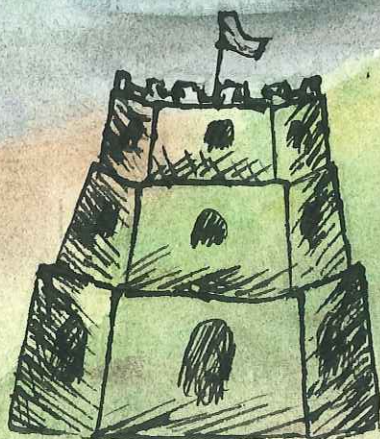
2009-2010 metų sandūra. Mano gimtojoje šalyje siaučia gripo epidemija ir ekonominė krizė. Pirmoji neganda lyg ir sugrįžta. Tačiau mūsų valstybė skundėsi nei kada nors anksčiau. Lietuva nuo 13 amžiaus nuėjo ilgą kelią, įgyveno daug aukso amžių ir nuosmukių. Tačiau ką mes padarėme su ja?! Gal turim milijonai tiesiog per daug užsiėmę skundais, prisiminimais apie skausmingą praeitį ir memuarus, peikiančius „pasaulio blogį“ rasymui. Juk tai tebuvė ideologijos, kurias reikėjo pagrįsti arba paneigti, kad žinotume, kas geriau yra.

Kiek pertėtai saugodami savo tradicijas, lietuviai pamirštė, kad kol jie nepradės šypsotis vieni kitiems, tol jokie papročiai ji nesuviešys. Užsieniečiai, atvykę į mūsų šalį, stebisi, kodėl tokie ramioje, kone meditacinėje aplinkoje gyvenantys žmonės yra tokie agresyvūs. Tikrai neįmanoma. Dariusis ir Gireno sklydais juosiančios pasaulis, turėjo suartinti lietuvius su kitomis tautomis ir įrodyti lietuvių ryšų kiltį į aukštumas. Deja...

Ar ne laikas tiesiog palikti praeitį istorijos puslapiuose ir pradėti statyti ateities Lietuvą, kurioje būtų gera gyventi kiekvienam?

Mano santykis su Lietuva veikia teritorinis. Čia, kur gyvenu, Pietryčiuose, tikriausiai dauguma tuo apsiriboja. Manau todėl, kad mes buvome nuolatės blaškonis, priklausėme daugeliui valstybių, į mūsų namus pretendavo skirtingos tautos. Jų palikuonys ir dabar čia gyvena. Visi mes draugai, nepaisant skirtumų. Gal todėl mūsų kraštas mato Lietuvą kito kampais, kiek iš tolo, ir ruoža kritiškai vertinti.

Hebim Lietuvą iš šono, todėl nesijaučiam esanti joje. Kol kas kaupiu jėgas ir ruošiuosi didžiajam žygiui – prisidėti prie Naujosios Lietuvos kūrimo. Lietuva, kuri nebūtų sukaustyta slegios praeities grandinėmis. Lietuva davė savo piliečiams įsakytiems įrašams „Tautiškoje giesnėje“. Laikykimės jos! Gal tada saulė Lietuvoje praskaitins tamsumas ir Lietuvos meilė degs kiekvieno širdyje.

Gedimino pilis